

2. Uraknak Ura értem lett szolgává, / Tévén én dolgom a maga dolgá-
vá. / Ami a testnek nem volt lehető, / Elvégzi Jézus, mindent tehet
ő. / Ó, mint szerette Isten e világot! / Számára nevelt egy szép szál
virágot. / Ma fakadt fel az élet kútfeje, / És megvirágozott Áron vesz-
szeje.
3. Ezáltal a kegyelmi frigy felépült, / Hogy halál árnyékában amely
nép ült, / Láthasson szép nagy világosságot, / A bűnös is nyerhessen
váltságot. / Eljött, hogy a békességet hirdesse, / Hogy az elveszett ju-
hot megkeresse, / Hogy az ördögnek dolgát elrontsa, / Hogy értem
drága vérét kiontsa.
4. Ó, Isten, hozzám kötéd így magadat, / Hogy értem küldéd világra
Fiadat, / Sok gonoszságom nem tekintetted, / Veszendő sorsom szí-
vedre vetted. / Nem gondolál szent gyönyörűségeddel, / Csak azzal,
hogy jót tégy ellenségeddel; / Csuda, hogy annak Istene lettél, / Ki-
nek teljességgel nem kellettél.
5. Már megítélted szegény lelkem perét, / Rám árasztottad szerelmed
tengerét; / Végét nem érem én e mélységnek, / Angyalok is csak
rebegnek ennek: / Ó, nagy szeretet, melyhez hasonló nincs! / Ha
lett volna még Istennél nagyobb kincs, / Nem tartózkodott volna
iránta; / Ez volt a legtöbb; nekem ezt szánta.
6. E kedves vendéget már mint fogadjam? / Dávid Fiának immár
mimet adjam? / Ha nincs a vendégházakban helyed, / Ímhol van
szívem, itt hajtsd le fejed. / Hagyd ott a barmot, jászolt és istállót,
/ Hadd nyerjelek meg, mennyből hozzám szállót! / Itt szállj, galam-
bom, karjaim készek, / E száraz fán vár egy üres fészek.
7. Kereslek, Uram, engem te is keress; / Szeretlek, tudod, ó, hát te is
szeress! / Tedd egy szívvé szívemet szíveddel, / Ejts rabul engem
hívó szemeddel. / Vonj, hogy Atyádhoz általad mehessek, / Élj ben-
nem, benned hogy én is élhessek! / Ó, Uram, tőled hová mehetnék?
/ Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.